

til en ny Tid for Europa. Nu vil den Sikkerhed, som man fra Frankrigs Side har krævet, komme, naar de nødvendige Følger af Locarno-Aftalerne er indtruffet, og saa vil ogsaa den Nedrustningskonference, som alle Lande sukker efter, og som er en Nødvendighed, komme, og den vil ogsaa komme til at betyde overordentligt for os. Det vil endvidere betyde dette for os, at vor Grænse mod Syd er sikret i en anden Forstand end tidligere; den har efter min Mening været saa sikker, som saadant noget menneskeligt Arbejde kunde være, men den er blevet endnu sikrere, saa de, der har frygtet for en alt for aaben Grænse i militær Henseende, deres Frygt maa, forekommer det mig, i høj Grad formindskes. Deraf er Følgen ikke, at vi kan lægge Hænderne i Skødet. Naar det nu viser sig, at Tyskland faar Indrømmelser paa Artikel 16 i Folkeforbundspagten, bliver fritaget for at lade Hære marchere igennem Landet, og da der endnu hersker Usikkerhed i Østeuropa, vil vore sømilitære Opgaver ikke blive ringere end nu, snarere større.“ Og det ærede Medlem tilføjer yderligere: „Naar Tyskland nu gaar ind i Folkenes Forbund, vil det Militærstandpunkt, som er blevet Tyskland paatvunget ved Versaillesfreden, utvivlsomt komme til at spille en Rolle, og dér har man fra dansk Side allerede under den tidligere Regering erklæret, at det Minimum af militære Opgaver, der ved Versaillesfreden — og de andre samtidige Fredsslutninger — er stillet Tyskland, Ungarn, Bulgarien og Østrig, maatte blive en Maalestok for, hvad der kunde kræves af andre.“

Disse Udtalelser har jeg opfattet som Vidnesbyrd om, at man fra Venstres Side erkender, at Stillingen i Dag er i væsentlig Grad forskellig fra Stillingen, som den var i Foraaret, og jeg indbyder da til en Forhandling om det Forslag, jeg her har fremsat. Jeg vil tilføje, at vor Opfattelse er ikke ændret. Efter at vi i 1909 havde fremsat vort første Afrustningsforslag, kom Verdenskrigen og bragte Erfaringer paa mange Omraader, ogsaa for dem, der var udenfor Krigen; men disse Erfaringer var for vort Vedkommende af en saadan Art, at vi i 1922 paa Grundlag af disse Erfaringer, paa Grundlag af de Udtalelser, Venstre og Højre fremsatte i 1909, og paa Grundlag af de Udtalelser, der fremkom fra den militære Sagkundskab efter Verdenskrigens Afslutning, vel motiveret kunde fremsætte et Afrustningsforslag, og selv de ivrigste Modstandere af dette Forslag vil ikke kunne sige, at det, der er sket siden

da, kunde bidrage til at ændre vor Opfattelse og gøre os betænkelige ved at fremsætte det paa ny i Aar. Man kan maaske mene, at der kunde være Betæneligheder i 1922; men jeg tror ikke, man kan sige, at der siden da er sket noget, der yderligere kunde gøre os ængstelige og betænkelige.

Men det er anderledes med de andre Partier. Hvis de to Partiers, Venstres og de Konservatives, Ordførere i Dag vil staa op og gentage, hvad de sagde i 1909, at hvis København ikke kan befæstes, er alt Forsvar af Danmark overflødigt, hvis de tør sige dette i Dag, ja, saa skal de stemme for det Forslag, jeg her forelægger. Det er Konsekvensen. De indhøstede Erfaringer under Verdenskrigen har vist, at den Ordning, vi vedtog i 1909, svigtede, da den skulde staa sin Prøve. Naar man læser Militærkommissionens Betænkning, er det ganske klart, at Ordningen svigtede. Man vil altsaa ikke i Dag kunne gentage det, man sagde i 1909. Det, der er sket, siden vi første Gang fremsatte vort Afrustningsforslag, er dette, at man fra de sejrendes Side, da Verdenskrigen sluttede, og da Freden blev undertegnet, krævede og fik gennemført, at 4 Stater afrustedes, og afrustedes i en saadan Udstrækning, at det Forslag, der her foreligger, ingenlunde byder forholdsvis mindre end det, de fire Stater i Fredens Interesse blev tvunget til at underskrive paa. Det ærede Medlem Hr. Moltesen siger, at ogsaa den tidligere Regering, som gennemførte Ordningen i 1922, har den Opfattelse, at det Minimum af militære Opgaver, der blev stillet disse fire Stater, maatte blive en Maalestok for, hvad der kunde kræves af andre; men dette Forslag stiller os jo ikke længere ned i Retning af, hvad der skal ofres paa Bevogtningsopgaver, end de fire Stater.

Dertil kommer yderligere det, som det ærede Medlem Hr. Moltesen understregede saa stærkt, og hvori jeg er ganske enig med ham, nemlig Locarno-Pagten. Denne Pagt blev underskrevet i Gaar, og vi ved i Dag, at den enten er blevet ratificeret eller vil blive det; den er underskrevet, saaledes at vi i Dag ved, at den vil træde i Kraft. Denne Pagt adskiller sig fra tidligere Fredsbeslutninger i en væsentlig Grad, og dens Betydning understreges yderligere af, at man allerede er begyndt og fortsætter Tid efter anden Landene imellem med at afslutte Voldgiftstraktater, byggede paa, at det ikke skal være *Magten*, men *Retten*, der er det afgørende, Voldgiftstraktater, der gør den svage mere jævnbyrdig med den stærke, end Tilfældet